

ศึกษาวิชชาธรรมกาย

โดยปกติแล้ว คุณนายเลียบจะเชิญคุณยายทองสุข สำแดงบ้น
ศิษย์ที่ปฏิบัติธรรมได้ผลดีจนหลวงปู่วัดปากน้ำไว้วางใจส่งออกไป
เผยแผ่ธรรมะ ให้มาสอนธรรมะที่บ้านเป็นประจำ

เมื่อคุณยายเห็นคุณยายทองสุขมา ใจของท่านก็พองโตด้วย
ความปิติ เพราะท่านรู้ว่าคุณยายทองสุขสามารถสอนธรรมะได้
ความรู้สึกของคุณยายคราวนั้นเปี่ยมไปด้วยความอยากเข้าไปใกล้
อยากฟัง อยากปฏิบัติตาม แต่ด้วยความคิดที่ว่าเวลานี้ท่านอยู่ใน
ฐานะคนรับใช้ การที่จะไปนั่งปฏิบัติธรรมกับเจ้านายนั้นไม่เป็นการ
สมควร คุณยายจึงหาโอกาสเข้าไปคอยรับใช้คุณยายทองสุข เพื่อ
จะได้มีโอกาสเรียนธรรมปฏิบัติบ้าง

โดยเหตุนี้คุณยายจึงต้องเหน็ดเหนื่อยมากยิ่งขึ้นไปอีก เพราะ
ต้องเจียดเวลามาคอยดูแลเอาใจใส่คุณยายทองสุขอีกคนหนึ่ง นอก
เหนือจากงานบ้านที่ต้องทำอยู่เดิม เริ่มตั้งแต่นำเสื้อผ้าของคุณยาย
ทองสุขไปซัก ตาก พับ และรีดให้อย่างประณีตเป็นระเบียบเรียบร้อย
นอกจากนั้นยังดูแลปูที่หลับที่นอนให้อย่างตึงเรียบ สวยงาม หรือ
แม้แต่มุ้งก็สะอาด มีกลิ่นหอม ตลอดจนการจัดเตรียมเรื่องอาหาร
การกินจิปาถะ ทุกสิ่งทุกอย่างเหล่านี้เพียงเพื่อให้คุณยายทองสุข
เมตตาสอนธรรมปฏิบัติให้อย่างเดียวเท่านั้น

การที่คุณยายต้องเหน็ดเหนื่อยมาตลอดเพื่อเป้าหมายอันบริสุทธิ์นี้ไม่สูญเปล่า ได้เข้าไปเติบโต เบ่งบานอยู่ในใจของคุณยายทองสุข พุ่มพักเป็นความเมตตาเอ็นดูคุณยายมากเป็นพิเศษ จนกระทั่งวันหนึ่งท่านถามคุณยายว่า “จะเรียนธรรมะบ้างไหมล่ะ?” เมื่อได้ฟังดังนี้ คุณยายก็รู้สึกดีใจเป็นอย่างยิ่ง รีบตอบว่า “อยากเรียนจังเลย แต่ว่าขึ้นไปเรียนด้วยไม่ได้ กลัวเจ้าของบ้านจะไม่อนุญาต” คุณยายทองสุขจึงเมตตาขออนุญาตเจ้าของบ้านให้คุณยายขึ้นไปนั่งสมาธิด้วย และสอนธรรมปฏิบัติให้ โดยแนะนำให้**วางใจไว้ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ แล้วภาวนา สัมมา อะระหัง**

เพียงได้ยินคุณยายทองสุขสอนเท่านั้น ก็ดูเหมือนจะเป็นเรื่องที่สร้างความปิติไม่รู้จบสำหรับคุณยายเลยทีเดียว ดังนั้นวันหนึ่งในระหว่างนั้น คุณยายจะรีบทำงานบ้านให้เสร็จอย่างรวดเร็ว เพื่อหาโอกาสนั่งสมาธิตามลำพัง เพราะหากงานบ้านเสร็จเร็วเพียงใด ท่านก็จะมีเวลานั่งสมาธิมากขึ้นเพียงนั้น

อย่างไรก็ตาม เป็นความจริงที่ว่า ชีวิตของคนรับใช้ที่อยู่ในบ้านเศรษฐีนั้นยากที่จะหาเวลาว่างเป็นของตนเอง เพราะแม้จะเสร็จงานอย่างหนึ่งแล้ว เจ้านายก็ยังใช้ให้ไปทำงานอื่นต่อไปอีกได้ตลอดเวลา เมื่อเป็นเช่นนี้ งานของคุณยายจึงหนักมาก หนักเพราะทำงานให้เจ้านายอย่างทุ่มเท เพราะอยากได้โอกาสศึกษาธรรมะที่

วัดปากน้ำ เพราะอยากจะไปปฏิบัติธรรมกับเจ้านายเวลาคุณยาย
ทองสุขมา แล้วก็หนักเพราะว่าต้องบริหารเวลา เพื่อให้ได้โอกาส
ว่างในการปฏิบัติธรรมส่วนตัวโดยไม่เสียงาน แต่ถึงกระนั้น ท่าน
ไม่เคยปรินิพพานอะไรเลย ทำด้วยความขยันขันแข็งไม่
มีเวลาว่างเว้นจากการทำความดี ทำภารกิจทุกด้านอย่างสมบูรณ์
ไปพร้อมๆ กัน

การเรียนธรรมปฏิบัติที่บ้านคุณยายเลียบนี้จะเรียนกันบน
ดาดฟ้า เพราะว่าอากาศเย็นสบาย **หลังจากทำงานเสร็จในแต่ละ**
วันแล้ว แม้จะตึกตื้นเพียงใด คุณยายจะขึ้นมานั่งสมาธิบน
ดาดฟ้านี้เพียงลำพังเสมอ ท่านพยายามทำความเพียรเรื่อยไป
เริ่มตั้งแต่ตอนแรกๆ ก็คิดฟุ้งมาก จนกระทั่งฟุ้งน้อย จากฟุ้งน้อย
จนถึงไม่ฟุ้งเลย และจากไม่ฟุ้งเลยมาถึงขั้นรู้สึกโล่ง โปร่ง เบา
สบาย แล้วในที่สุดก็เห็นจุดสว่างเล็กๆ เหมือนดวงดาวในอากาศ
เกิดขึ้นภายใน ท่านทำใจหยุดในหยุด นิ่งในนิ่ง ดิ่งเข้ากลางของ
กลางเข้าไปเรื่อยๆ ในที่สุดท่านก็สมปรารถนา เข้าถึงธรรมกาย
บนดาดฟ้านั่นเอง

อาคารจตุรมหาราชิกา
อาคารปฏิบัติธรรมหลังแรก รองรับสาธุชนได้ ๕๐๐ คน